

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **Vinařství Mutěnice, s.r.o.**, IČ 25348701
sídlem Údolní 1174, 696 11 Mutěnice
zastoupen advokátem Mgr. Danielem Hrbáčem
sídlem Jaselská 197/14, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Ústřední inspektorát**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2020, č. j. SZPI/BE789-51/2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u krajského soudu žalobce brojí proti výše označenému rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně (dále jen „inspektorát“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 11. 2019, č. j. SZPI/BE789-46/2019, kterým rozhodl, že je žalobce vinen tím, že

- 1) porušil povinnost stanovenou v čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, v platném znění [dále jen „nařízení (EU) č. 1169/2011“], když uváděl na trh vína, u kterých byla na obalu určeném spotřebiteli uvedena zavádějící informace o místu provenience, čímž žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku uvedeného v § 39 odst. 2 písm. bb) zákona č. 321/2004, o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“);
- 2) porušil povinnost stanovenou v § 27 odst. 4 písm. b) bodu 2 zákona o vinohradnictví a vinařství tím, že uváděl do oběhu (formou skladování za účelem prodeje) vína, která byla neznámého původu, čímž žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku uvedeného v § 39 odst. 2 písm. s) zákona o vinohradnictví a vinařství;
- 3) v období od 3. 9. 2018 do 12. 9. 2018 porušil povinnost stanovenou v § 27 odst. 4 písm. a) bodu 4 zákona o vinohradnictví a vinařství, když uváděl do oběhu víno, které nevyhovělo ve znaku bezcukerný extrakt, čímž žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku v § 39 odst. 2 písm. s) zákona o vinohradnictví a vinařství;
- 4) dne 5. 3. 2019 porušil povinnost stanovenou v čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) č. 1169/2011, když uvedl na trh vína, u kterých byla na obalu určeném spotřebiteli uvedena zavádějící informace o místu provenience, čímž žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku v § 39 odst. 2 písm. bb) zákona o vinohradnictví a vinařství.

Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 750 000 Kč, dále správní orgán prvního stupně uložil žalobci povinnost k úhradě nákladů laboratorních rozborů ve výši 82 290 Kč podle § 3 odst. 6 zákona č. 146/2002 Sb., o státní zemědělské a potravinářské inspekci ve znění do 30. 6. 2020, a nákladů řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že na základě přezkumu napadeného prvostupňového rozhodnutí z hlediska správnosti i zákonnosti neshledal důvod pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí. Především žalovaný sdělil, že je to žalobce, kdo musí prokázat aktivní činnost nad rámec svých zákonných povinností, nezbytnou ke zproštění se objektivní odpovědnosti. Dle žalovaného však žalobce nevykročil ze svých zákonných povinností, pokud tvrdí, že vyvinul úsilí ke stažení nevyhovujícího vína z nabídek jeho odběratelů, poskytoval součinnost správnímu orgánu a postupoval v souladu s jeho pokyny. Žalovaný k tomu dodává, že žalobce takto postupoval až v reakci na kontrolní zjištění ze strany kontrolujícího orgánu. Povinnost, aby u všech svých odběratelů zajistil kontrolu, zda nejsou na trh uváděna lahvová vína, která byla vyhodnocena jako nevyhovující, obviněnému vyplývala z uloženého opatření. Povinnost poskytnout součinnost měl žalobce podle § 10 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád) – (dále jen „kontrolní řád“) – v návaznosti na oprávnění kontrolujícího dle § 8 písm. c) tohoto zákona. Žalovaný dále uvedl, že pokud žalobce tvrdí, že plně spoléhal na prohlášení a dokumenty dodavatelů o původu zboží a jeho vlastnostech, tak takové jednání žalobce rozhodně nelze hodnotit jako aktivní činnost nad rámec zákona. Obviněný jako provozovatel potravinářského podniku nese objektivní odpovědnost za vína jím uváděných do oběhu. Je také na něm, aby tento soulad zajistil a aby v tomto směru přijal náležitá opatření. Pouhé spolehnutí se na tvrzení dodavatele za takové náležité opatření

označit nelze a v žádném případě nezavazuje žalobce odpovědnosti za jeho protiprávní jednání. K tvrzení žalobce, že po něm nelze spravedlivě požadovat, aby nechával u všech produktů laboratorně měřit izotopy a zjišťovat, zda deklarovaný původ vína je i původem skutečným, žalovaný sdělil, že záleží na žalobci, jakým způsobem zajistí splnění svých zákonných povinností.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí inspektorátu jako nezákonná zrušil, případně aby soud upustil od uložené pokuty anebo ji snížil.
4. Žalobce předně namítá, že naplnil předpoklady dle § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), když vynaložil veškeré možné úsilí k tomu, aby bylo víno staženo z nabídek jeho odběratelů a nedošlo takto k jeho prodeji spotřebitelům. Žalobce má za to, že k naplnění uvedeného ustanovení musí vést i fakt, že poskytoval maximální možnou součinnost správnímu orgánu. Postupoval taktéž v souladu s jeho pokyny se zničením vína. Žalobce je toho názoru, že na jeho jednání je nutné nahlížet nikoliv optikou, zda dělal, co mu bylo uloženo, ale zda vynaložil veškeré úsilí bez ohledu na to, zda k tomuto byl povinen, či zda jej vynaložil dobrovolně. Žalobce dodává, že nelze dovodit žádných jiných kroků, které žalobce měl a mohl udělat, než těch, které udělal.
5. Žalobce dodal, že při nákupu vín od svých dodavatelů postupoval s maximální možnou péčí, když jeho dodavatelé vždy deklarovali, že kupované víno pochází ze Slovenska, uvedli i identifikaci vinice, ze které víno pochází. Žalobce si vždy vyžádal veškeré informace o výrobku, jeho původu, použitých enologických postupech a tyto informace odpovídaly platné právní úpravě. Žalobce se tak domníval, že vlastnosti výrobku odpovídají zjištěným informacím a za těchto podmínek přistoupil k nákupu a dalšímu prodeji vína. Žalobce takto neměl při vší obchodní předvídatelnosti důvod pro provádění vlastního šetření původu vína a považoval takto zakoupené víno za víno ze Slovenska. Žalobce má za to, že nelze ani po každém subjektu uvádějícímu víno do oběhu požadovat, aby nechával u všech produktů laboratorně měřit izotopy a zjišťovat, zda deklarovaný původ vína je i původem skutečným. Sam správní orgán prvního stupně nebyl s to rozbor provést sám a byl nucen využít zahraničního subjektu. Je takto otázka, zda by bylo vůbec pro žalobce možné si obstarat uvedenou analýzu případně s jakými finančními náklady. Žalobce proto namítá, že ve vztahu k přestupkům, týkajícím se nesprávného uvedení původu vína, postupoval s veškerým úsilím, aby přestupku zabránil. Nelze tak po něm spravedlivě požadovat, aby prováděl na své náklady široké rozbory jím nakupovaných surovin pro další výrobu či zpracování. K tomu žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 5. 9. 2019, sp. zn. II. ÚS 1608/19 (dostupný na <http://nalus.usoudc.cz>), který je dle žalobce možno analogicky užít na nyní řešenou věc.
6. Žalobce dále namítá, že žalovaný měl sám určit zemi původu. Žalobce má za to, že místo původu, pokud je jiné než Slovensko, jak tvrdí žalovaný, je zásadní pro uložení výše sankce. Žalovaný totiž tvrdí, že nesprávný údaj o původu zasahuje do ekonomické roviny spotřebitelů. Podle žalobce je však nutné specifikovat jakým způsobem. Tudíž zda dojde nesprávně uvedeným místem původu k ekonomickému poškození spotřebitele či k jeho ekonomickému prospěchu. Žalobce je toho názoru, že bylo-li víno původem z vinařsky atraktivnějších zemí, nemuselo nutně dojít k újmě spotřebitele. Žalovaný se však

nevypořádal s tím, jakého původu víno bylo a zda skutečně došlo k zásahu do ekonomické sféry spotřebitele.

7. Žalobce má za to, že přestupky jemu kladené za vinu nespáchal a ani nebyl s to spáchat, jelikož žalovaný dovodil shodně s žalobcem, že prokázal z předložených nabývacích obchodních a průvodních dokladů pro přepravu vinařských produktů, že se jedná o hrozny sklizené na Slovensku. Správní orgán měl dle žalobce jako osobu pachatele označit dodavatele žalobce a nanejvýš zahájit správní řízení s žalobcem jako spolupachatelem přestupku. Takto by v rámci ukládání sankce muselo být zohledňováno přičinění jednotlivého spolupachatele a muselo by být dovozeno, že přičinění žalobce ke spáchání přestupku bylo minimální. Žalobce uzavírá, že nelze dovodit jeho samostatnou odpovědnost za spáchání přestupku.
8. K údajnému spáchání přestupku dle § 39 odst. 2 písm. s) zákona o vinohradnictví a vinařství [bod 2) výroku I. prvostupňového rozhodnutí] žalobce namítá, že, jak uvádí sám žalovaný, víno bylo na trh uváděno formou skladování, z čehož je zřejmé, že konečný spotřebitel, který je normami o vinařství a vinohradnictví chráněn, nebyl tímto jednáním nijak ohrožen. Žalobce má za to, že z uvedeného jednání nelze dovodit materiální stránka přestupku, a to tedy jeho společenskou škodlivost. Pakliže žalovaný nedovodil u zmíněného přestupku ve svém rozhodnutí společenskou škodlivost, zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti. Rozšiřování správních norem trestních v neprospěch pachatele je zapovězeno mimo jiné ústavními normami. Žalobce má sice souhlasně s žalovaným za to, že definované skutkové podstaty předpokládají jistý stupeň společenské škodlivosti, jsou však případy, kdy znaky podstaty jsou plně naplněny, avšak společenská škodlivost není dána. Žalobce má proto za to, že tato materiální stránka nemůže být naplněna u zmíněného přestupku, kdy nelze dovodit ani potenciální ohrožení zdraví spotřebitelů či jiného zákonem chráněného zájmu.
9. Žalobce je také toho názoru, že správní orgány nesprávně vyhodnotili jeho odpovědnost za přestupek dle § 39 odst. 2 písm. s) zákona o vinohradnictví a vinařství [bod 3) výroku I. prvostupňového rozhodnutí]. Žalobce má za to, že správní orgán měl při kontrole vzorku a zjištění nesouladu hodnoty obsahu bezcukerného extraktu provést další kontrolu, jakožto revizní šetření dvou odlišných posudků, a to posudku předloženého při zařídění a posudku zpracovaného v rámci kontroly. Žalovaný také nevzal v úvahu nevhodnost skladování produktu odběratelem, když vycházel ve svých závěrech z laboratorního výsledku vzorku odebraného u odběratele dne 9. 10. 2018, přičemž víno bylo lahrováno již dne 8. 6. 2018 a uvedeno do oběhu dne 3. 9. 2018. Skladováním mohlo u vína dojít k odpařování a tedy i ke změně hodnoty bezcukerného extraktu. Žalobce má za to, že nenese odpovědnost za vhodnost či nevhodnost skladování výrobku odběratelem. Žalovaný takto měl provést analýzu vzorku skladovaného odvolatelem a z něj vycházet. Výsledná odchylka -0,6 g/l je ve světle možnosti vlivu nevhodného skladování dle žalobce zanedbatelná.
10. Žalobce má dále za to, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s jeho námitkou k odchylce měření hodnoty bezcukerného extraktu s tím, že dle patřičné vyhlášky jsou uvedené nejistoty zahrnuty. Žalobce je toho názoru, že z jeho výpočtu je patrné, že se nelze spoléhat na odchylky zahrnující rozšířené nejistoty, když tímto způsobem lze dospět k různým závěrům. Správní orgán tak dle žalobce vyvodil z dokazování nesprávný skutkový závěr, když uvedl, že „[p]orovnáním zjištěné hodnoty bezcukerného extraktu při zařídění vína – hodnota 23,7 g/l (viz Zkušební protokol o analytickém rozboru vína č. 59/2018 ze dne

18. 1. 2018, *Lipera s.r.o. vinařsko – technologická laboratoř, Podivínská 1470, 691 02 Velké Bílovice*) a hodnoty zjištěné při uvádění vína na trh – hodnota 20,6 g/l (viz Protokol o zkoušce a Posudek č. D921-71410/18/A01 ze dne 29. 10. 2018, Odbor zkušební laboratoře inspektorátu v Brně), a po započtení přípustné odchylky dle § 10 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 88/2017 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, se výsledný rozdíl naměřených hodnot rovnal hodnotě -0,6 g/l.“ Žalobce má za to, že z provedeného dokazování vyplývají následující zjištění: 1) při zařazení výrobku byla naměřena hodnota bezcukerného extraktu 23,7 g/l s rozšířenou nejistotou $\pm 0,36$ g/l (dále jako „Test Lipera“); 2) při zkoušce provedené laboratoří SZPI byla měřena hodnota bezcukerného extraktu 20,6 g/l s rozšířenou nejistotou $\pm 0,5$ g/l (dále jako „Test SZPI“). Z provedených důkazů také vyplývá, že obě měření použila pro stanovení rozšířené nejistoty parametr $k=2$. Ustanovení § 10 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 88/2017 Sb., stanoví pro obsah bezcukerného extraktu povolenou odchylku rozšířené nejistoty použité referenční metody rozboru $\pm 2,5$ g/l. Obecně platí, že každé měření je nepřesné a hodnota rozšířené nejistoty pak stanoví jak moc je měření nepřesné. Při použití parametru rozšířené nejistoty $k=2$ dochází ke stanovení statisticky významného rozpětí, které může hodnota měření nabýt a samotná hodnota rozšířené nejistoty pak stanoví interval hodnot, ve kterých se s 95% pravděpodobností skutečná hodnota nachází. V současném případě je pak nutné po provedeném dokazování konstatovat následující: 1) Test Lipera s naměřenou hodnotou 23,7 g/l ve skutečnosti stanovil, že skutečná hodnota obsahu bezcukerného extraktu se s 95% jistotou nachází někde v rozpětí hodnot (23,7-0,36, x, 23,7+0,36) tedy někde mezi hodnotami 23,34 g/l a 24,06 g/l; 2) Test SZPI s naměřenou hodnotou 20,6 g/l ve skutečnosti stanovil, že skutečná hodnota obsahu bezcukerného extraktu se s 95% jistotou nachází někde v rozpětí hodnot (20,6- 0,5, x, 20,6+0,5) tedy někde mezi hodnotami 20,1 g/l a 21,1 g/l. Teprve takto naměřené hodnoty poskytují interval, který je nutno zohlednit při práci s vyhláškou č. 88/2017 Sb. a bráno ať z jedné či druhé strany, rozdíl krajních hodnot Testu Lipera a Testu SZPI musí být v intervalu $\pm 2,5$ g/l. Rozdíl těchto hodnot (tedy 23,34 g/l z Testu Lipera a 21,1 g/l z Testu SZPI) činí v současném případě 2,24 g/l. Skutkový závěr plynoucí z těchto testů pak je ten, že obsah bezcukerného extraktu je v toleranci stanovené předmětnou vyhláškou, když žalovaný vyvodil z provedených důkazů nesprávné skutkové závěry. Pokud by byl akceptován alternativní výklad povolené odchylky dle citované vyhlášky, jak předkládá žalovaný, tak se dojde stejnému závěru. Budeme-li předpokládat, že autor vyhlášky měl na mysli rozšířenou nejistotu přímo pro jednotlivá měření, opět to znamená, že v Testu Lipera se povolený interval naměřené hodnoty nachází v rozpětí 23,7 g/l $\pm 2,5$, tedy od 21,2 g/l do 26,2 g/l a v Testu SZPI v rozpětí 20,6 g/l $\pm 2,5$, tedy od 18,1 g/l do 23,1 g/l. I v tomto případě se intervaly protnou a důsledek tohoto postupu je pro skutkové závěry stejný. Žalobce má takto za to, že výklad vyhlášky č. 88/2017 Sb. žalovaným neodpovídá logickému výkladu a je proto mylný. Skutek označený v bodě 3) výroku I. prvostupňového rozhodnutí se proto nestal a řízení ohledně něj mělo být zastaveno.

11. Dále žalobce namítl, že žalovaný pochybil, když nezohlednil součinnost žalobce jako polehčující okolnost při stanovení výměry trestu. Žalobce také nesouhlasí se závěrem žalovaného o dosahu přestupku na velké množství spotřebitelů. Žalobce k počtu nevhodných lahví vína uvedených do oběhu ve vztahu k výši uložené pokuty odkazuje na zkušenost žalobce, kdy v případě uvedení do oběhu nevyhovujícího množství přes 60 000 kusů lahví vína byla žalobci uložena pokuta ve výši 680 000 Kč. Žalobce má za to, že žalovaný porušil zásadu právní jistoty, princip předvídatelnosti a zákaz libovůle. Žalobce

nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí, když nevzal v úvahu svoji dřívější rozhodovací praxi. Žalobce také nesouhlasí s konstatováním žalovaného, že by závažnost protiprávního jednání žalobce byla mimořádně vysoká, dle žalobce žalovaný nesprávně hodnotil význam chráněného zájmu, jelikož šlo pouze o nesprávné údaje na etiketě, které nemají pro spotřebitele zásadní význam. Žalobce je toho názoru, že jím uváděné víno do oběhu nemohlo svou klamavostí zasáhnout zdraví či život spotřebitelů, k čemuž měl žalovaný v rámci svých úvah přihlídnout.

12. Žalobce se dále domnívá, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. Žalobce má za to, že žalovaný při vydání předmětného rozhodnutí porušil zásadu stanovenou § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dle které jsou správní orgány povinny dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný, respektive správní orgán prvního stupně uložil žalobci v rámci zákonného rozmezí pokutu, která odpovídá 75 % maximální možné výše pokuty, přičemž správní orgány nezohlednily své vlastní závěry ohledně polehčujících okolností.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na svém rozhodnutí, žalobce se dle žalovaného nezprostil své odpovědnosti za přestupek, jelikož nesplnil podmínky pro liberaci. Žalovaný k nálezu Ústavního soudu, na který žalobce v žalobě odkázal, uvedl, že jestliže Ústavní soud ve zmíněném nálezu uvedl svůj názor, že „*osvědčení V I 1 a priori zaručuje dodržení povinností stanovených předpisy Evropské unie ohledně obchodu s vinařskými produkty k okamžiku jejich dovozu*“, tak ke stejnému závěru nelze dospět v případě průvodního dokladu. Průvodní doklad v žádném případě nepředstavuje záruku dodržení povinností stanovených předpisy EU. Svou povahou jde sice o dokument povinně doprovázející přepravu produktů vína, ale co se týče jeho obsahu, je jeho důvěryhodnost totožná s jakoukoliv jinou obchodní dokumentací mezi obchodními subjekty. Pouhé spolehnutí se na obsah takového dokumentu nemůže představovat vynaložení veškerého úsilí k zabránění porušení právní povinnosti.
14. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že prokázal z předložených nabývacích obchodních a průvodních dokladů pro přepravu vinařských produktů, že se jedná o hrozny sklizené na Slovensku. I když výrobce předmětných vín doložil, že vína jsou vyrobena z hroznů sklizených na Slovensku, dle laboratorních analýz provedených Odborem zkušební laboratoře inspektorátu v Brně se tato informace ukázala jako nepravdivá.
15. Žalovaný dále uvedl, že považuje za nedůvodný požadavek žalobce, aby zjišťoval skutečnou zemi původu vína. Předmětem porušení čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) č. 1169/2011 je poskytnutí nepravdivé informace o místu provenience zpřístupněné konečnému spotřebiteli prostřednictvím etikety lahvových vín. Pokud byla vína označena na obalu určeném spotřebiteli údajem o místu provenience, přičemž na základě laboratorních rozborů bylo zjištěno, že hrozny použité na výrobu předmětných vín na Slovensku sklizeny nebyly, je takové zjištění dostatečné pro konstatování o spáchání přestupku. Nesprávné označení původu hroznů na etiketě zasahuje do ekonomických zájmů spotřebitelů vždy, neboť je jim upřeno právo na informovaný výběr a za své vynaložené prostředky získají jiný produkt, než který oprávněně očekávali. Skutečný původ v tomto případě nehraje roli.

16. Žalovaný odmítá rovněž nedůvodný požadavek žalobce, aby jako pachatele přestupku označil dodavatele žalobce a s žalobcem vedl nanejvýš řízení jako spolupachatelem přestupku. Dle žalovaného je žalobce objektivně odpovědný za spáchání přestupku podle § 39 odst. 2 písm. bb) a s) zákona o vinohradnictví a vinařství, který může spáchat výrobce, příjemce nebo osoba uvádějící produkt do oběhu. Vzhledem k tomu, že u přestupků č. 1, 2 a 4 byl žalobce v pozici výrobce předmětných vín a u zbývajících přestupků uváděl víno do oběhu, naplnil skutkovou podstatu předmětných přestupků a nese objektivní odpovědnost za jejich spáchání. Žalobce tedy byl pachatelem přestupků, kterých se dopustil porušením svých vlastních povinností.
17. Žalovaný považuje požadavek na revizní šetření dvou odlišných posudků, a to posudku předloženého při zatřídění a posudku zpracovaného v rámci kontroly, za naprosto nepřiměřený. Kontrolovaná osoba je současně s odběrem kontrolního vzorku pro úřední účely oprávněna požádat o vzorek pro doplňující odborný posudek pro potřeby kontrolované osoby. Kontrolovaná osoba sice požádala o vzorek pro doplňující odborný posudek pro potřeby kontrolované osoby, nenechala jej však rozborovat. Kontrolovaná osoba, u které byl vzorek odebrán, tedy nepředložila inspekci výsledek laboratorního rozboru duplikátního vzorku, kterým by mohla zpochybnit laboratorní výsledky inspekce. Žalobce sám pak nepředložil žádný důkaz ani argument, který by zpochybňoval rozbor provedené inspekci. Žalovaný nemá důvod pochybovat o výsledcích zkoušení zachycených v Protokolu o zkoušce č. D921-71410/18/A01 ze dne 29. 10. 2018. Za těchto okolností považuje žalovaný skutkový stav za dostatečně zjištěný a pro provádění jakýchkoliv další šetření nevidí opodstatnění.
18. Žalovaný také shledává argument žalobce o nevhodném skladování produktu odběratelem za nepodložený. Obecně nelze dle žalovaného předpokládat, že by předmětné víno muselo být zkonsumováno řádově během několika dní od uvedení na trh, neboť víno nepatří mezi rychle se kazící potraviny. Výrobce je povinen používat obaly, které nemění během skladování a uvádění na trh jakost výrobku. Navíc výrobce na obale neuvádí žádné speciální požadavky na skladování. V tomto konkrétním případě se jedná o víno s přívlastkem pozdní sběr, naplněné do lahví á 0,75 l. U takto balených vín v této kvalitě se předpokládá i vysoce kvalitní uzávěr, umožňující dlouhodobé skladování vína. Předmětné víno bylo naplněno do skleněných lahví určených konečnému spotřebiteli zkušeným výrobcem vín. Nejedná se o nebalené víno, které by mohlo svým dlouhotrvajícím skladováním utrpět z pohledu analytické kvality. Vína v obalech určených konečnému spotřebiteli jsou připravena (vysířena, vyškolená a zfiltrována) tak, aby v lahvích vydržela mnoho let. Obal by měl zabránit odparu výrobku během skladování do té míry, aby se u odběratele během prvního měsíce uvádění na trh (3. 9. až 9. 10. 2018) z uzavřené lahve nemohlo odpařit tolik vína, aby se významně změnila hodnota bezcukerného extraktu. Pokud by i přes veškeré předpoklady k odparu z uzavřené lahve došlo, je žalovaný toho názoru, že jako první by se změnila laboratorní hodnota těkavé složky vína, která je tvořena alkoholem. Naměřený skutečný obsah alkoholu 12,4 % obj. v protokolu inspekce je však prakticky totožný s údajem 12,34 % obj. v protokolu Lipera.
19. Dle názoru žalovaného žalobce zcela účelově a nepřesně interpretuje § 10 odst. 3 písm. c) vyhlášky č. 88/2017 Sb. V tomto ustanovení je výslovně uvedeno „[h]odnoty obsahu bezcukerného extraktu u vína uváděného do oběhu musí odpovídat hodnotám zjištěným při zatřídění vína vyrobeného z vinných broznů vypěstovaných na území České republiky. Přípustné jsou následující odchylky, které zahrnují rozšířené nejistoty stanovení pro použité

referenční metody rozboru u obsahu bezcukerného extraktu +/- 2,5 g na litr.“ Podtržený text vyhlášky (pozn. KS: zvýraznění provedl žalovaný) žalobce ve své argumentaci zcela opomíjí. Odchylka 2,5 g/l stanovená vyhláškou tak již zahrnuje všechny statisticky významné vlivy, kterými by mohly být oba dosažené výsledky bezcukerného extraktu (tj. při zařazení vína a při uvádění vína na trh) zatíženy. Z toho je dle žalovaného zřejmé, že již nelze opakovaně počítat s rozšířenou nejistotou stanovení, neboť ta je již obsažena v přípustné odchylce.

20. Žalovaný dále setrval na svém rozhodnutí a v podrobnostech na něj odkázal. Žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

21. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. s. ř. s
22. Soud předesílá, že podoba žaloby předurčuje podobu rozhodnutí soudu; řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční. Je-li tedy žaloba kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce. Žalobní námitky v podstatě kopírují námitky odvolací, o kterých bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Krajský soud se ztotožnil se závěry učiněnými žalovaným v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je důkladné a je z něj zřejmé, jakými úvahami se správní orgán při rozhodování řídil, soud proto v podrobnostech na obsah napadeného rozhodnutí odkazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS; všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

IV. a) Naplnění podmínek liberace

23. Žalobce předně namítl, že naplnil v případě přestupků spočívajících v chybném označení místa provenience podmínky liberace, jelikož udělal vše, co je po něm možné požadovat, aby přestupku zabránil.
24. Dle § 21 odst. 1 přestupkového zákona platí, že „[p]rávnícká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.“
25. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je „[ú]čelem ustanovení obsahujícího liberační důvod zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by její uložení odporovalo jejímu smyslu. Připuštěním navrhovaných liberačních důvodů (zabezpečení povinného školení řidičů) by mohlo být liberační ustanovení aplikováno ve velkém množství případů, a ztratilo by tak povahu výjimky z obecného pravidla, což by znamenalo ohrožení veřejného zájmu.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015-27). Dále dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2014, č. j. 11 A 107/2013-28, „[v]ynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, neznamená jakékoliv úsilí, které správce vynaloží, ale musí se ve vztahu ke každému, konkrétně posuzovanému případu, jednat o úsilí maximálně možné, které je správce objektivně schopen vynaložit (zákon používá kritérium veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, a nikoliv například spravedlivě požadovat, požadovat s ohledem na poměry)“.

26. Z uvedené judikatury vyplývá, že je třeba liberační ustanovení aplikovat jen výjimečně a v případech, kdy skutečně právnická osoba vyvinula maximální možné úsilí k zabránění přestupku. Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že ke zproštění se objektivní odpovědnosti obvinění „*musí prokázat, že provedli veškerá technicky možná opatření vhodná k zabránění tomuto protiprávnímu stavu, a nepostačí jejich poukaz na to, že tato technicky možná opatření po nich nebylo možno spravedlivě požadovat, protože by nebyla ekonomická*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2014, č. j. 4 As 123/2014-33, publikovaný pod č. 3139/2015 Sb. NSS), taktéž mezi liberační důvody nepatří skutečnosti spočívající výlučně ve vnitřních poměrech právnické osoby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 6 A 109/2000-73, publikovaný pod č. 583/2005 Sb. NSS) a také se nelze zprostit odpovědnosti odvoláním se na zákonné povinnosti zaměstnanců, respektive tyto odkazy nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39), tento závěr lze vztáhnout i na zákonné povinnosti dalších osob, jako jsou např. dodavatelé apod. K tomu krajský soud dodává, že naplnění liberačních důvodů musí prokázat obviněný.
27. Pohledem výše zmíněné judikatury nelze přisvědčit žalobci, že vyvinul maximální možné úsilí k zabránění spáchání přestupku spočívajícího v chybném označení místa původu hroznů, ze kterých vyrobil víno. V tomto případě žalobce odpovídá za vzniklý protiprávní stav – uvedení vína na trh s chybným označením místa původu hroznů. Za toto maximální možné úsilí nelze považovat kroky žalobce směřující k odstranění následků přestupku (např. součinnost s inspektorátem), ze zákonných podmínek pro liberaci jasně vyplývá, že úsilí musí směřovat k zabránění vzniku protiprávního stavu. Z výše citovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2014, č. j. 11 A 107/2013-28, vyplývá, že se žalobce nemůže zbavit odpovědnosti za přestupek poukazem, že kroky, které mohl podniknout k zabránění přestupky po něm nelze *spravedlivě* požadovat.
28. Z uvedeného vyplývá, že v nyní projednávané věci nejde o žádnou výjimečnou situaci, a proto není na místě aplikovat ustanovení § 21 odst. 1 přestupkového zákona. Žalovaný se zároveň vcelku detailně vypořádal s námitkou uplatnění liberačního důvodu v napadeném rozhodnutí (viz str. 10 až 12).
29. K námitce stran možného analogického užití nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 9. 2019, sp. zn. II. ÚS 1608/19, soud konstatuje, že v nyní projednávané věci jde o odlišnou situaci. Ústavní soud sice v nálezu opatrně připustil možnou liberaci na základě důvěry v doklad, který byl ovšem vydán *autorizovaným subjektem* třetího státu. V případě řešeném Ústavním soudem tedy hrál roli systém fungování jednotného evropského trhu a důvěře v pravdivost osvědčení vydaného právě tímto autorizovaným subjektem. V nyní projednávané věci však žalobce nedisponuje žádným dokladem, který by byl potvrzený takovýmto subjektem, ale toliko dokladem od svého obchodního partnera. Námitka možnosti užití citovaného nálezu na nyní projednávanou věc je tedy nedůvodná. Navíc je třeba dodat, že závěry předmětného nálezu Ústavního soudu nelze přeceňovat, a to v kontextu souvisejícího rozsudku Soudního dvora EU C-86/20, *Vinařství U Kapličky*, dle kterého osvědčení orgánů třetího státu o souladu určité šarže vína s unijními enologickými postupy není samo o sobě důkazem o dodržení těchto postupů pro účely uvedení této šarže na unijní trh; jestliže navzdory vydání tohoto osvědčení nebyly tyto postupy dodrženy, nemůže být důkazní břemeno v otázce zavinění obchodníka přeneseno na orgány členských států.

IV. b) Samostatná odpovědnost žalobce a společenská škodlivost přestupků

30. Žalobce je toho názoru, že nelze dovodit jeho samostatnou odpovědnost za spáchání přestupků. K námitce, že měl žalobce případně za přestupky odpovídat toliko jako spolupachatel, soud uvádí, že subjektem všech přestupků, které jsou žalobci kladeny za vinu, je *právnícká nebo podnikající fyzická osoba, která vystupuje jako výrobce, příjemce nebo jako osoba uvádějící produkt do oběhu*. Subjektem těchto přestupků tedy nemůže být dodavatel hroznů, a to ani jako spolupachatel. Rovněž žalovaný se s touto námitkou dostatečně vypořádal v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 14).
31. Stran námitky nenaplnění materiální stránky přestupku, tedy absence společenské škodlivosti přestupků, soud konstatuje, že společenská škodlivost je zpravidla dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku, což potvrzuje také konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu (k tomu viz rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28), jak správně uvedl i žalovaný. To znamená, že materiální stránkou přestupku má smysl se blíže zabývat zejména v hraničních případech, jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Přitom platí, že čím vyšší je typová společenská škodlivost určitého přestupku, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek (srov. k tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23, bod [16]).
32. Inspektorát se společenskou škodlivostí daného přestupků vypořádal dostatečně na str. 12 prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl, že *„spotřebitelé mohli být nákupem vína nevyhovujícího ve znaku bezcukerný extrakt a vína se zavádějícím údajem o místu provenience poškození v ekonomické rovině, kdy za své peníze obdrželi potravinu, kterou nezamýšleli zakoupit.“* A žalovaný poté na str. 24 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že *„[z] jednotlivých úvah vedoucích k uložení pokuty pak dle odvolacího orgánu jasně vyplývá, že došlo nejen k naplnění formálních znaků skutkových podstat přestupků, ale že jednání obviněného bylo i společensky škodlivé.“* Ani s námitkou absence posouzení společenské škodlivosti se krajský soud neztotožnil.
33. Soud má za to, že se správní orgán prvního stupně dostatečně odůvodnil naplnění materiální stránky přestupků dle § 39 odst. 2 písm. s) a bb) zákona o vinohradnictví a vinařství. Soud dodává, že dle zmiňovaného ustanovení § 39 odst. 2 písm. s) zákona o vinohradnictví a vinařství dochází ke společensky škodlivému jednání samotným uvedením vína, u kterého neodpovídají deklarovaného hodnoty bezcukerného extraktu anebo je vyrobeno z produktu neznámého původu, do oběhu, zákon dále nevyžaduje škodlivý následek. Nemusí tedy vůbec dojít k nákupu tohoto vína spotřebiteli.
34. Bod 29 výkladových ustanovení nařízení (EU) č. 1169/2011 praví, že *„[z]emě původu nebo místo provenience potravin by se měla uvádět vždy, pokud by opomenutí této informace mohlo spotřebitele uvést v omyl, co se týče skutečné země původu nebo místa provenience daného výrobku. Ve všech případech by uvedení země původu nebo místa provenience mělo být provedeno tak, aby spotřebitele nemátlo, a na základě jasně stanovených kritérií, která zajišťují stejné podmínky pro zástupce výrobního odvětví a spotřebitelům poskytují srozumitelnější informace o zemi původu nebo místě provenience potravin. Tato kritéria by se neměla vztahovat na uvedení jména nebo adresy provozovatele potravinářského podniku.“*

Z uvedeného vyplývá, že i v případě přestupků dle § 39 odst. 2 písm. bb) zákona o vinohradnictví a vinařství, které spočívají v porušení č. 7 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) č. 1169/2011 postačí ohrožení uvedené spotřebitele v omyl. Ani v případě těchto přestupků tedy zákon nevyžaduje, aby skutečně ke škodlivému následku došlo.

35. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že bylo-li víno původem z vinařsky atraktivnějších zemí, nemuselo nutně dojít k újmě spotřebitele. K ohrožení, resp. k újmě spotřebitele dochází vždy při uvedení chybných či klamavých označení výrobků. Správní orgán nemůže domýšlet, zda nějaká oblast původu hroznů by mohla být pro spotřebitele atraktivnější, a tedy i výhodnější. Každý spotřebitel si sám určuje, jaké oblasti původu preferuje, a proto jakékoliv nesprávné označení výrobku uvádí spotřebitele v omyl, čímž dochází k jeho poškození, a to minimálně v ekonomické sféře.

IV. c) Bezukerný extrakt

36. Podle § 27 odst. 4 písm. a) bod 4. zákona o vinohradnictví a vinařství je zakázáno uvádět do oběhu produkt, u něhož neodpovídají hodnoty skutečného obsahu alkoholu, nebo celkového obsahu alkoholu, nebo hodnoty obsahu bezukerného extraktu hodnotám zjištěným při jeho zatřídění, s přihlédnutím k odchylkám stanoveným prováděcím právním předpisem.
37. Prováděcím předpisem ve smyslu § 27 odst. 4 písm. a) bod 4 zákona o vinohradnictví a vinařství je vyhláška č. 88/2017 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství. Podle § 10 odst. 3 písm. c) této vyhlášky platí, že *„[h]odnoty skutečného obsahu alkoholu, celkového obsahu alkoholu a obsahu bezukerného extraktu u vína uváděného do oběhu musí odpovídat hodnotám zjištěným při zatřídění vína vyrobeného z vinných hroznů vypěstovaných na území České republiky. Příпустné jsou následující odchylky, které zahrnují rozšířené nejistoty stanovení pro použité referenční metody rozboru u obsahu bezukerného extraktu +/- 2,5 g na litr.“*
38. Jak vyplývá ze správního spisu, výrobce vína Rulandské bílé (Vinařství NEOKLAS Šardice a.s.) předložil společně se žádostí o zatřídění tohoto vína inspektorátu protokol o zkoušce o analytickém rozboru vína č. 59/2018 provedený laboratoří LIPERA s. r. o. dne 18. 1. 2018, z něž vyplývá zjištěný obsah bezukerného extraktu 23,7 g/l (rozšířená nejistota +/- 0,36 g/l). Inspektorát provedl dne 9. 10. 2018 odběr vzorku tohoto vína v provozovně Albert Česká republika, s.r.o. (tehdy jako AHOLD Czech Republic, a.s.), umístěné na adrese nám. T. G. Masaryka 1069, 763 12 Vizovice. Z následného rozboru tohoto vzorku provedeného zkušební laboratoří inspektorátu (protokol o zkoušce D921-71410/18/A01 ze dne 29. 10. 2018) bylo zjištěno množství bezukerného extraktu 20,6 g/l (rozšířená nejistota +/- 0,50 g/l). Rozdíl mezi obsahem bezukerného extraktu zjištěným při zatřídění a při kontrole po uvedení tohoto vína do oběhu tedy činil 3,1 g/l. Při zohlednění odchylky stanovené vyhláškou se výsledný rozdíl naměřených hodnot při jejím započtení rovná -0,6 g/l.
39. Soud ve shodě s žalovaným uvádí, že přípustná odchylka daná vyhláškou č. 88/2017 Sb., již zahrnuje rozšířenou nejistotu, nebylo proto na místě ji započítávat na rozdíl od předchozí úpravy (vyhlášky č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství), která stanovovala možnou odchylku +/- 1,5 g/l, ale právě rozšířenou nejistotu nezahrnovala.

40. Pokud jde o otázku revizního posudku, pak důvod pro jeho provedení soud neshledává. Inspektorát porovnal výsledky vlastního laboratorního rozboru s rozbohem předloženým výrobcem vína při jeho zatřídění a shledal v něm zákonem zakázané odchylky. Tento zjištěný rozdíl nemůže sám o sobě vést k úvaze o nutnosti nového (revizního) zkoumání a s námitkou žalobce stran nesprávného skladování vína se žalovaný dostatečně vypořádal již v napadeném rozhodnutí (viz str. 15). Žalobce nepochybně sám mohl takové „revizní“ zkoumání provést, resp. mohl předložit svůj laboratorní rozbor, avšak neučinil tak. Námitky žalobce ve vztahu k třetímu přestupku jsou proto nedůvodné.

IV. d) Výše a přiměřenost uložené pokuty

41. Soud dále hodnotil, zda uložená pokuta není zjevně nepřiměřená, což by byl důvod pro moderaci uložené sankce.
42. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jimž správní orgán uložil správní trest za přestupek, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
43. Moderační oprávnění podle § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď snížit uložený trest, nebo od něj upustit. Soud však takto může učinit jediné v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený, neboť smyslem a účelem moderační sankce není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, publikovaný pod č. 2672/2012 Sb. NSS).
44. Výše pokuty byla odůvodněna v souladu s § 37 a násl. přestupkového zákona dostatečně s přihlédnutím k závažnosti přestupků, a to především ke způsobu jejich spáchání, jejich následkům a okolnostem, za nichž byly spáchány (viz str. 17 až 24 napadeného rozhodnutí a str. 12 až 14 prvostupňového rozhodnutí). Jelikož tato zákonná kritéria byla v obou správních rozhodnutích hodnocena, byl dodržen zákonem předvídaný postup při ukládání sankce.
45. Soud ve shodě s žalovaným uvádí, že poskytování součinnosti při provádění kontroly je zákonnou povinností žalobce, její nesplnění samo o sobě přestupkem dle § 15 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu. Žalovaný tedy nepochybil, když tuto skutečnost nehodnotil jako polehčující okolnost spáchání přestupku.
46. K námitce, že nebyla dodržena zásada trestání, soud uvádí, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To neznamená, že za podobné delikty budou vždy uloženy stejné sankce,

jelikož je vždy třeba v úvahu vzít konkrétní okolnosti případu, tedy správní orgán má postupovat tak, aby došlo k co největší individualizaci trestu. Právě zásada individualizace trestu je rozhodná. Zde lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2015, č. j. 5 As 14/2015-24, dle kterého „[p]ro uložení sankce tedy není a priori rozhodné jaká sankce byla uložena v jiných případech, ale správní orgán je povinen především vždy v každém konkrétním případě odůvodnit výši sankce, kterou ukládá; přitom je povinen brát v potaz i výše zmiňovanou zásadu legitimního očekávání a stejného zacházení. Rovněž tak předmětem přezkumu má být zásadně přiměřenost, resp. zákonnost sankce s ohledem na konkrétní skutková zjištění, nikoli bez dalšího pouze to, zda správní orgán uložil v obdobné věci sankci v jiné výši [...]“.

47. Správní orgán prvního stupně určil výměru pokuty s přihlédnutím k tomu, že jednáním byla naplněna skutková podstata více přestupků, což obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání a projevuje se přísnější sankcí. Správní orgán prvního stupně hodnotil zájmy porušené protiprávním jednáním žalobce, ve prospěch žalobce hodnotil skutečnost, že se jednalo o skryté vady (původ hroznů) i délku trvání přestupků, správní orgán prvního stupně poté v neprospěch žalobce hodnotil, že byl žalobce výrobcem vína a přestupku týkajícího se nesprávného uvedení hodnoty bezcukerného extraktu se dopustil opakovaně. Z rozhodnutí je tedy zřejmá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. Správní orgány se zabývaly závažností přestupků na základě kritérií zákonných kritérií. V důvodech rozhodnutí podrobně vyložily, jaká konkrétní kritéria byla vzata v úvahu, jaký mají vliv na význam deliktu (přitěžující a polehčující okolnosti) a věnovaly se i majetkovým poměrům žalobce.
48. Ve vztahu ke stanovení pokuty v projednávaném případě zákonodárce postihoval delikt ní jednání spočívající ve spáchání nejzávažnějšího správního deliktu dle § 39 odst. 2 písm. bb) zákona o vinohradnictví a vinařství pokutou až do výše 5 000 000 Kč. Žalobci byla uložena úhrnná pokuta ve výši 3 750 000 Kč, což žalovaný potvrdil. Ačkoliv nyní vyměřená sankce tedy tvoří 75 % z její maximální možné výše, tak vzhledem k tomu, že jde o úhrnný správní trest a žalobce se dopustil též recidivy, tak dle soudu v těchto intencích nelze hovořit o excesivním způsobu správního trestání. Navíc správní orgány mohly využít i zásady asperace a horní hranici sazby zvýšit, což neudělaly. Správní orgány výši uložené sankce dostatečným způsobem odůvodnily, přičemž vzaly v potaz veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce (zde postačí na odůvodnění jejich rozhodnutí odkázat). Je proto zřejmé, že v zákonem stanoveném rozmezí se správní orgán prvního stupně pohyboval a meze správního uvážení ohledně výše uložené pokuty nepřekročil. Žalovaný se zabýval i možným likvidačním charakterem pokuty, který vyvrátil, ale i tak žalobce poučil o možnosti úhrady pokuty ve splátkách, nelze tedy ani mluvit o nepřiměřenosti sankce pro její likvidační charakter.
49. Podmínky pro moderaci sankce tak v daném případě splněny nebyly. Námitka nepřiměřené výše uložené pokuty není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

50. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo

na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. dubna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu